Prima instanță: Judecătoria Hîncești, sediul Central, judecător Dumitru Efros
Dosarul nr. 2r-1789/26
(2-26102755-02-2r-20082026)

D E C I Z I E

7 septembrie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecătorul Valeriu Arhip
Judecătorii Violeta Gîrleanu și Serghei Dimitriu

examinând fără participarea părților, recursul declarat de către avocatul Dimitri Mereacre, în interesele Marianei Moraru,

împotriva încheierii Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 12 august 2026, prin care s-a admis parțial cererea cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie,

în cauza civilă la cererea înaintată de către Mariana Moraru, în interes propriu și în numele copiilor minori cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor presupusului agresor Ion Moraru,

A C O N S T A T A T:

Cererea privind aplicarea măsurilor de protecție și emiterea ordonanței de protecție:

La data de 12 august 2026 Mariana Moraru, în interes propriu și în numele copiilor minori ***** Moraru, a.n.***** și*****Moraru, a.n. *****a depus cerere privind eliberarea ordonanței de protecție pentru victima violenței în familie împotriva lui Ion Moraru, solicitând aplicarea pe un termen de 6 luni a următoarelor măsuri de protecție:- obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună ori de a sta departe de locuința victimei, fără a decide asupra modului de proprietate asupra bunurilor; -obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei cel puţin 500 m; - obligarea de a nu contacta victima și copiii minori*****Moraru și ***** Moraru, alte persoane dependente de ea; - interzicerea de a vizita locul de trai al victimei; - aplicarea monitorizării electronice a agresorului prin dispozitiv electronic de supraveghere pe o durată de 180 zile; - obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere pentru reducerea violenței sai dispariția ei.

În motivarea cererii, petiționara a indicat că se află în relație de căsătorie cu Ion Moraru din anul 2017 și că locuiesc împreună în imobilul situat în mun. Hîncești, str. *****nr. 71.

Potrivit susținerilor acesteia, la data de 24 aprilie 2026, în timp ce se afla împreună cu soțul său în vizită la cumetri, după consumul excesiv de băuturi alcoolice, Ion Moraru ar fi inițiat un conflict verbal, adresându-i insulte și expresii injurioase. Situația conflictuală ar fi continuat și ulterior, în perioada aflării acestora în vizită la socri, în raionul Ștefan Vodă, satul Răscăieții Noi, unde soțul ar fi continuat să o umilească verbal, adresându-i cuvinte jignitoare, de natură să-i lezeze onoarea și demnitatea și să-i afecteze integritatea psihică.

De asemenea, petiționara a relatat că, la data de 8 iunie 2026, Ion Moraru, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice, ar fi manifestat un comportament agresiv față de aceasta, blocându-i telefonul și limitându-i astfel posibilitatea de a comunica. În timpul incidentului, acesta i-ar fi adresat injurii, expresii jignitoare și umilitoare, făcând totodată referire la diverse situații cu caracter sexualizat, prin afirmații și expresii de natură să o intimideze, să-i lezeze demnitatea și să-i afecteze starea psiho-emoțională.

Ulterior, potrivit petiționarei, Ion Moraru ar fi continuat să o contacteze și să o denigreze în comunitate, utilizând un limbaj jignitor și necenzurat.

Totodată, aceasta a menționat că, anterior, Ion Moraru ar fi manifestat în repetate rânduri un comportament agresiv față de ea, inclusiv în prezența copiilor minori, utilizând în mod frecvent un limbaj licențios și jignitor și adresându-i expresii injurioase și umilitoare, prin care i-ar fi lezat onoarea și demnitatea.

Petiționara a susținut, de asemenea, că, anterior, soțul său ar fi recurs și la acte de violență fizică, aplicându-i lovituri cu palma în regiunea feței. Potrivit acesteia, unul dintre asemenea incidente s-ar fi produs în prezența copiilor minori, care, fiind speriați de comportamentul tatălui și de cele întâmplate, i-ar fi solicitat să părăsească împreună domiciliul.

În aceste circumstanțe, petiționara a declarat că a fost nevoită să închirieze temporar o altă locuință, pentru a se îndepărta de agresor și a-și asigura propria securitate, precum și securitatea copiilor minori.

În opinia petiționarei, comportamentul violent și manifestările repetate de agresivitate și abuz în cadrul relației de familie au produs un impact negativ asupra integrității sale fizice și asupra stării sale psiho-emoționale, afectând totodată climatul familial în care sunt prezenți copiii minori.

În acest context, petiționara a susținut că emiterea ordonanței de protecție este necesară pentru prevenirea unui eventual pericol pentru securitatea, sănătatea și bunăstarea sa, precum și a copiilor minori.

Prin urmare, aceasta a solicitat emiterea ordonanței de protecție în beneficiul său și al copiilor minori,*****Moraru și ***** Moraru, invocând faptul că agresorul locuiește în aceeași gospodărie, împrejurare care îi generează o stare de teamă și insecuritate cu privire la posibilitatea repetării actelor de violență îndreptate împotriva sa și a copiilor.

Poziția instanței de fond:

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 12 august 2026 a fost admisă parțial cererea depusă de Mariana Moraru, în interes propriu și în numele copiilor minori cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor presupusului agresor Ion Moraru.

S-a eliberat ordonanță de protecție, prin care, în favoarea victimei Mariana Moraru au fost dispuse pe un termen de 30 zile următoarele măsuri de protecție de la acțiunile agresorului Ion Moraru: - de a sta departe, dar nu mai puțin de 500 metri, de locuința victimei Mariana Moraru, situată în mun. Hîncești, str. Serghei Lazo nr.71 A, indiferent de dreptul de proprietate asupra bunurilor; - de a sta departe de locul aflării victimei Natalia Bucur, la o distanţă de 500 metri, ce ar asigura securitatea victimei, excluzând și orice contact vizual cu ea; interzicerea oricare contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima Mariana Moraru. S-a obligat agresorul Ion Moraru de a participa la un program special de consiliere psihologică necesar pentru reducerea violenței sau dispariția ei în cadrul Asociației Obștești Centrul Național de Formare Asistență și Consiliere din Chișinău, str. Sarmisegetusa 43. S-a pus în sarcina

Biroului de Probațiune Hîncești executarea monitorizării electronice a agresorului Ion Moraru. Ordonanţa de protecţie s-a remis imediat spre asigurarea executării în adresa Inspectoratului de Poliţie Hînceşti și Biroului de Probațiune Hîncești. S-a încasat de la Ion Moraru în beneficiul statului, taxa de stat în mărime de 250,00 lei, precum şi în beneficiul Judecătoriei Hînceşti, taxa de timbru în sumă de 200,00 le

Solicitarea recurentului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 17 august 2026 avocatul Dimitrie Merecare, în interesele Marianei Moraru, a declarat recurs împotriva încheierii Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 12 august 2026, solicitând admiterea recursului și casarea parțială a încheierii primei instanțe, în partea neincluderii copiilor minori, în categoria persoanelor protejate prin ordonanţa de protecţie, precum şi în partea stabilirii termenului de aplicare a măsurilor de protecţie de doar 30 zile și pronunţarea unei decizii noi, prin care să fie admisă integral cererea privind aplicarea măsurilor de protecţie pe un termen de 6 luni.

Argumentele recurentului:

În motivarea recursului, reprezentantul recurentei a invocat că instanța de fond a reținut că minorii nu au fost agresați fizic și nici nu au fost insultați direct de către tatăl lor, omițând însă din analiza care a fundamentat soluția un element esențial consemnat în procesul-verbal al ședinței de judecată, și anume faptul că înșiși copiii i-au solicitat mamei să părăsească locuința împreună cu ei, întrucât se temeau de tatăl lor.

În opinia recurentei, reacția spontană a copiilor, care i-au cerut părintelui protector să îi scoată din locuință, deoarece le era frică de celălalt părinte, reprezintă un element probator direct cu privire la percepția acestora asupra stării de insecuritate și nu putea fi tratat drept un aspect secundar într-o procedură al cărei scop legal îl constituie tocmai prevenirea materializării riscului într-un nou act de violență.

Recurenta susține că instanța de fond a admis, într-o formulare generală, faptul că manifestările conflictuale ale lui Ion Moraru le provoacă minorilor teamă și nesiguranță, însă nu a corelat această constatare cu concluzia ulterioară privind inexistența unui risc actual și individualizat în privința copiilor. În opinia sa, cele două constatări necesitau o analiză și o explicație juridică concretă pentru a putea coexista în aceeași hotărâre.

Totodată, recurenta a invocat că instanța nu putea ajunge la concluzia privind inexistența riscului prin omisiunea din propriul raționament a faptelor care tocmai demonstrează existența acestuia. Or, motivarea unei hotărâri nu reprezintă o selecție discreționară a circumstanțelor convenabile soluției, ci trebuie să ofere o explicație verificabilă asupra modului în care toate elementele relevante ale cauzei au fost identificate, examinate și evaluate.

Recurenta a mai susținut că instanța de fond nu a explicat de ce frica exprimată de copii nu constituie un indicator relevant al existenței unui risc, de ce solicitarea acestora de a părăsi locuința împreună cu mama nu indică afectarea securității lor psihologice și nici ce alte manifestări ar fi trebuit să fie constatate pentru ca minorii să fie considerați suficient de expuși unui pericol care să justifice instituirea măsurilor de protecție în privința lor.

În opinia recurentei, această lipsă de analiză nu poate fi suplinită prin constatarea generală că nu au existat acte de violență îndreptate nemijlocit împotriva copiilor, întrucât problema supusă judecății nu consta exclusiv în faptul dacă minorii au fost deja loviți sau insultați, ci în aceea dacă mediul violent existent în familie și riscul de repetare a actelor de violență impuneau instituirea unor măsuri de protecție preventivă și în privința acestora.

De asemenea, reprezentantul recurentei a criticat concluzia instanței potrivit căreia victima nu ar fi insistat asupra aplicării măsurilor de protecție în privința copiilor. În opinia sa, o asemenea formulare nu reflectă evoluția reală a poziției procesuale exprimate de victimă în cadrul ședinței de judecată.

Recurenta a subliniat că dorința victimei ca tatăl să păstreze, pe termen lung, o relație cu propriii copii nu echivalează, din punct de vedere juridic, cu renunțarea la măsurile temporare de protecție. Prima chestiune vizează menținerea relațiilor familiale pe termen lung, în timp ce cea de-a doua privește necesitatea instituirii unei restricții temporare, proporționale și necesare pentru neutralizarea unui risc imediat.

Recurenta consideră că instanța de fond a izolat astfel o afirmație intermediară făcută în cadrul ședinței de judecată și i-a atribuit efectul unei renunțări la un capăt de cerere, fără a analiza poziția finală exprimată în cadrul dezbaterilor și fără a constata existența unei renunțări clare, neechivoce și neîndoielnice, menținute până la închiderea dezbaterilor judiciare.

Totodată, reprezentantul recurentei a susținut că aceasta și-a exprimat în mod neechivoc poziția în favoarea aplicării măsurilor de protecție în beneficiul copiilor și a dezvoltat argumente referitoare la frica resimțită de minori, precum și la riscul utilizării relației tatălui cu aceștia ca mijloc de continuare a presiunilor și influențării mamei

Prin urmare, recurenta apreciază că, în lipsa unei renunțări exprese și neechivoce la solicitarea privind protecția copiilor, instanța de fond nu putea concluziona în mod rezonabil că problema protecției minorilor nu mai constituia obiect al examinării. Dimpotrivă, având în vedere argumentele expuse în ședința de judecată și natura preventivă a procedurii, instanța era ținută să examineze în mod efectiv și distinct necesitatea aplicării măsurilor de protecție și în privința copiilor minori.

Ulterior, la data de 4 septembrie 2026, Mariana Moraru a depus o cerere prin care a solicitat „restituirea cererii de refuz, deoarece dorește să renunțe la acțiune, iar părțile s-au împăcat”.

Colegiul judiciar apreciază cererea depusă de recurenta Mariana Moraru ca fiind neîntemeiată.Or, prin cererea înaintată, recurenta nu a formulat în mod expres o renunțare la recursul declarat și nici nu a indicat în mod clar că renunță la judecarea acestuia. Dimpotrivă, solicitarea formulată vizează „restituirea cererii de refuz”, fără a preciza în mod neechivoc actul procedural la care aceasta intenționează să renunțe.

Totodată, împrejurarea invocată de recurentă, potrivit căreia părțile s-ar fi împăcat, nu poate fi echivalată, prin ea însăși, cu o renunțare expresă la recurs. În condițiile în care renunțarea la calea de atac reprezintă un act de dispoziție procesuală, aceasta trebuie să fie exprimată în mod clar, neechivoc și să permită instanței să stabilească fără dubiu voința procesuală a părții.

Prin urmare, în lipsa unei manifestări de voință exprese și neechivoce privind renunțarea la recurs, Colegiul judiciar nu poate da curs solicitării recurentei privind „restituirea cererii de refuz”.

Termenul de declarare a recursului:

Conform art. 425 Cod de procedură civilă, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la comunicarea încheierii.

Colegiul judiciar reține că încheierea recurată a fost pronunţată la 12 august 2026, iar cererea de recurs declarată de avocatul Dimitrie Merecare, în interesele Marianei Moraru, a fost înregistrată la 17 august 2026. Astfel, Colegiul conchide că recursul a fost depus în interiorul termenului legal.

Aprecierea instanței de recurs:

Analizând legalitatea și temeinica încheierii atacate, prin prisma argumentelor invocate de participanții la proces și a materialelor din dosar, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru consideră că, recursul este neîntemeiat și pasibil de a fi respins, cu menținerea încheierii instanței de fond, din motivele ce succed.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) Cod de procedură civilă, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 2 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza copiei certificate sau electronice a dosarului, pe baza recursului şi a referinței la recurs, fără examinarea admisibilității şi fără participarea părţilor.

Conform art. 427 lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii este în drept să respingă recursul și să mențină încheierea.

În acord cu art. 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, adoptată la Roma la 4 noiembrie 1950, orice persoană are dreptul la respectarea vieţii sale private şi de familie, a domiciliului său şi a corespondenței sale. Nu este admis amestecul unei autorităţi publice în exercitarea acestui drept decât în măsura în care acest amestec este prevăzut de lege şi dacă constituie o măsură care, într-o societate democratică, este necesară pentru securitatea naţională, siguranţa publică, bunăstarea economică a ţării, apărarea ordinii şi prevenirea faptelor penale, protejarea sănătăţii sau a moralei, ori protejarea drepturilor şi libertăţilor altora.

Din sensul art. 2 al Legii nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, în sensul prezentei legi, următoarele noţiuni semnifică: violenţă în familie – acte de violenţă fizică, sexuală, psihologică, spirituală sau economică, cu excepţia acţiunilor de autoapărare sau de apărare ale altei persoane, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, comise de către un membru de familie în privinţa altui membru al aceleiaşi familii, prin care s-a cauzat victimei prejudiciu material sau moral; violenţă fizică-vătămare intenţionată a integrităţii corporale ori a sănătăţii prin lovire, îmbrîncire, trîntire, tragere de păr, înţepare, tăiere, ardere, strangulare, muşcare, în orice formă şi de orice intensitate, prin otrăvire, intoxicare, alte acţiuni cu efect similar; violenţă psihologică - provocarea suferinţei psihice şi/sau a stării de tensiune, impunerea voinţei ori a controlului, intimidarea, inclusiv prin utilizarea tehnologiei informaţiei şi/sau a comunicaţiilor electronice, manifestate prin acte de: înjurare; insultare; luare în derâdere; poreclire; şantajare; distrugere demonstrativă a obiectelor; implicare în viaţa personală; gelozie; izolare prin detenţie, inclusiv în locuinţa familiei; izolare de prieteni, de comunitate; interzicere a contactării altor membri ai familiei, inclusiv creare de impedimente în întrevederea părinţilor şi copiilor; privare de acces la informaţie; interzicere, creare de impedimente sau control al accesului la reţelele de socializare; interzicere şi/sau creare de impedimente în realizarea profesională ori în urmarea programului de studii/programului de formare profesională; ameninţare cu moartea ori cu vătămare a integrităţii corporale; ameninţare cu răspândirea, fără consimţământ, a informaţiei despre viaţa intimă, privată şi/sau de familie; persecutare; deposedare de acte de identitate; afişare ostentativă a armelor sau lovire a animalelor domestice; alte acte cu efect similar, violenţă spirituală- subestimare sau diminuare a importanţei satisfacerii necesităţilor moral-spirituale prin interzicere, limitare, ridiculizare, penalizare a aspiraţiilor membrilor de familie, prin interzicere, limitare, luare în derîdere sau pedepsire a accesului la valorile culturale, etnice, lingvistice sau religioase; impunere a unui sistem de valori personal inacceptabile; alte acţiuni cu efect similar sau cu repercusiuni similare; violenţă economică- privare de mijloace economice, inclusiv lipsire de mijloace de existenţă primară, cum ar fi hrană, medicamente, obiecte de primă necesitate; abuz de variate situaţii de superioritate pentru a

sustrage bunurile persoanei; interzicere a dreptului de a poseda, folosi şi dispune de bunurile comune; control inechitabil asupra bunurilor şi resurselor comune; refuz de a susţine familia; impunere la munci grele şi nocive în detrimentul sănătăţii, inclusiv a unui membru de familie minor; alte acţiuni cu efect similar; violenţă împotriva femeilor - act/acte de violenţă bazat/bazate pe gen, care cauzează sau poate/pot cauza femeii/femeilor vătămare sau suferinţă fizică, sexuală ori psihologică, inclusiv ameninţarea cu asemenea acte, forţarea sau privarea arbitrară de libertate, comis/comise în sfera publică ori cea privată; victimăadult – persoană adultă care a fost supusă actelor de violenţă împotriva femeilor şi/sau actelor de violenţă în familie; victimă-copil- persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani şi care a fost supusă ori a fost martoră la acte de violenţă împotriva femeilor şi/sau la acte de violenţă în familie; situaţie de criză/situaţie critică- totalitate a circumstanţelor ce prezintă pericol iminent pentru viaţa şi/sau integritatea fizică şi/sau psihică a persoanei, necesitînd intervenţie în regim de urgenţă cu măsuri de protecţie.

Articolul 3 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 statuează că, (1) Subiecţi ai violenţei în familie sînt agresorul şi victima membri ai aceleiaşi familii.(1^1) Subiecții violenței împotriva femeilor sunt agresorul și victima, inclusiv în cazul în care nu sunt membri de familie. (2) Membri de familie, în sensul prezentei legi, sînt:a) în condiţia de conlocuire: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, sub tutelă şi curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, rudele, afinii lor, soţii rudelor, persoanele aflate în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj) sau dintre părinţi şi copii;b) în condiţia de locuire separată: persoanele aflate în căsătorie, în divorţ, rudele, afinii lor, copiii adoptivi, persoanele aflate sub curatelă, în privinţa cărora a fost instituită o măsură de ocrotire judiciară, persoanele care se află ori s-au aflat în relaţii asemănătoare celora dintre soţi (concubinaj).

Conform art. 278^7 alin. (1) şi (2) Cod de procedură civilă coroborat cu prevederile art.15 alin. (1) al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, instanţa de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii privind aplicarea măsurilor de protecţie, o încheiere prin care admite sau respinge cererea.(2) În cazul admiterii cererii, instanţa emite o ordonanţă de protecţie, prin care aplică agresorului una sau mai multe dintre următoarele măsuri:a) obligarea de a părăsi temporar locuinţa comună sau de a sta departe de locuinţa victimei, fără a decide asupra modului de administrare și dreptului de dispoziție asupra bunurilor;b) obligarea de a sta departe de locul aflării victimei, la o distanţă ce ar asigura securitatea victimei, excluzînd orice contact vizual cu ea sau cu copiii acesteia;c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondenţă sau în orice alt mod, cu victima sau cu copiii acesteia, cu alte persoane dependente de ea;d) interzicerea să se apropie de anumite locuri: locul de muncă al victimei, locul de studii al copiilor, alte locuri determinate pe care persoana protejată le frecventează;e) obligarea, până la încetarea măsurilor de protecție, de a contribui la întreținerea copiilor pe care îi are în comun cu victima;f) obligarea de a participa la un program special de tratament sau de consiliere, dacă o asemenea acţiune este determinată de instanţa de judecată ca fiind necesară pentru reducerea violenţei sau pentru eliminarea ei;g) limitarea drepturilor în privința bunurilor comune cu victima;i) interzicerea de a păstra şi a purta armă;j) obligarea agresorului de a elimina din dispozitivul digital și/sau dintr-un sistem informațional datele informatice cu conținut abuziv.

În accepțiunea art.15 alin. (2) şi alin. (3) al Legii cu privire la prevenirea şi combaterea violenţei în familie, (2) Ordonanța de protecție se comunică imediat subdiviziunii teritoriale a poliției și organului de probațiune din raza unității administrativ-teritoriale în care își are domiciliul agresorul, iar acestea, la rândul lor, asigură informarea neîntârziată a agresorului privind măsurile aplicate. În cazul eliberării ordonanţei de protecţie în privinţa copilului sau a

victimei care are copii, instanţa de judecată informează şi autoritatea tutelară de la locul aflării copilului.(2[1]) În cazurile în care ordonanţa de protecţie a fost eliberată în perioada de acţiune a ordinului de restricţie de urgenţă, interdicţiile stabilite prin ordinul de restricţie încetează odată cu aplicarea măsurilor de protecţie dispuse prin ordonanţa de protecţie.(3) Măsurile de protecţie prevăzute la alin.(1) se aplică pe un termen de până la 6 luni, pot fi revocate în condiţiile prezentei legi şi pot fi prelungite în cazul unei cereri repetate sau al nerespectării condiţiilor prevăzute în ordonanţa de protecţie.

În conformitate cu art. 278[3] alin. (1) Cod de procedură civilă, cererile privind aplicarea măsurilor de protecţie în cazurile de violență în familie se examinează de instanţele judecătoreşti conform normelor generale ale prezentului cod, cu excepţiile şi completările stabilite în prezentul capitol şi în legislaţia de prevenire şi combatere a violenţei în familie.

Art.12 alin. (1) a Legii nr. 45 din 1 martie 2007 statuează că, victima are dreptul să sesizeze orice caz de violenţă în familie şi să solicite protecţie.

În acest context, Colegiul notează că, în cazurile de violență în familie, scopul eliberării ordonanței de protecție constă în prevenirea unui risc real și imediat, or, sunt puse în pericol viaţa şi sănătatea victimei, în asigurarea de urgenţă a protecţiei victimei, în preîntâmpinarea unor noi acte de violență asupra victimei şi/sau asupra altor membri ai familiei, precum şi în prevenirea distrugerii bunurilor victimei, a averii comune a familiei.

La fel, Colegiul punctează că, declarația independentă a victimei este suficientă și nu necesită prezentarea altor probe pentru emiterea ordonanței de protecție, doar în caz de pericol iminent de comitere a violenței fizice, care presupune că aceste acte s-au produs deja și se pot repeta. În acest caz, pentru probarea violenței fizice este indispensabilă prezența pe corpul victimei a vătămărilor corporale vizibile.

Din materialele cauzei și din explicațiile prezentate de părți în fața instanței de fond rezultă că, Mariana Moraru și Ion Moraru sunt în relații de căsătorie și au în comun doi copii minori: ***** Moraru, a.n.***** și*****Moraru, a.n. *****. În aceste condiții, părțile întrunesc calitatea prevăzută de art. 3 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie, fiind persoane aflate în relații de familie și, prin urmare, subiecți ai raporturilor juridice reglementate de această lege.

La 11 august 2026 Mariana Moraru, în interese propriu și în interesele copiilor minori a depus cerere privind aplicarea măsurilor de protecție împotriva violenței în familie, solicitând emiterea unei ordonanțe de protecție pe o durată de 6 luni împotriva lui Ion Moraru.

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 12 august 2026, cererea a fost admisă parțial.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că petiționara Mariana Moraru este victimă a violenței în familie și, în aceste condiții, este îndreptățită să beneficieze de măsurile de protecție prevăzute de lege.

Referitor la capătul de cerere privind extinderea măsurilor de protecție și asupra copiilor minori*****Moraru și ***** Moraru, instanța de fond l-a apreciat ca fiind neîntemeiat, motivând că, din circumstanțele constatate în cauză, nu rezultă că Ion Moraru ar fi exercitat acte de violență în privința acestora.

În ceea ce privește durata măsurilor de protecție, instanța de fond a reținut că, întrucât din circumstanțele cauzei rezultă că Ion Moraru manifestă și perioade în care nu adoptă un comportament violent, măsurile de protecție urmează a fi stabilite în mod proporțional cu riscul existent. În acest sens, instanța a apreciat că termenul de 180 de zile solicitat este excesiv în

raport cu circumstanțele concrete ale cauzei, considerând suficientă instituirea măsurilor de protecție pentru un termen mai redus.

Raportând situația de fapt stabilită în cauză la prevederile art. 278^5, art. 278^6 alin. (3) și art. 278^7 alin. (2)–(4) din Codul de procedură civilă, precum și la dispozițiile art. 2, art. 3 și art. 15 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, Colegiul judiciar constată că instanța de fond a stabilit în mod corect existența unei situații de violență în privința victimei Mariana Moraru și necesitatea instituirii măsurilor de protecție în favoarea acesteia.

Totodată, existența unui risc real de reiterare a comportamentului violent rezultă și din informația eliberată de Biroul de probațiune Hîncești nr. 06/10/1002 din 11 august 2026, potrivit căreia Ion Moraru se află la evidența Biroului de probațiune Hîncești în perioada 20 decembrie 2022- 20 decembrie 2026 și este inclus în programul de intervenție probațională de tip individual „Unul la Unul”.

Colegiul judiciar reține că, la 10 august 2026, Mariana Moraru a depus o plângere, în care a indicat că, în perioada aprilie–august 2026, Ion Moraru ar fi manifestat în mod repetat un comportament necorespunzător în cadrul familiei, exprimat prin violență verbală, pe fondul consumului de alcool, inițierea conflictelor și adresarea unor expresii obscene la adresa sa, inclusiv în prezența copiilor minori*****Moraru și ***** Moraru.

În legătură cu aceste circumstanțe, la 10 august 2026, în privința lui Ion Moraru a fost aplicată o avertizare în scris pentru nerespectarea condițiilor stabilite de Biroul de probațiune Hîncești și a obligațiilor stabilite prin hotărârea instanței de judecată. Totodată, potrivit aceleiași informații, nivelul riscului de recidivă a fost evaluat ca fiind ,,sporit”, iar întrevederile cu persoana condamnată, conform planului de probațiune, urmează a fi efectuate lunar.

Prin urmare, datele respective constituie elemente obiective și relevante pentru aprecierea existenței și intensității riscului, întrucât relevă nu doar existența unor manifestări comportamentale necorespunzătoare, ci și caracterul repetitiv al acestora, consumul de alcool ca factor asociat comportamentului violent, nerespectarea obligațiilor stabilite în cadrul supravegherii probaționale și evaluarea riscului de recidivă ca fiind sporit.

În ceea ce privește protecția minorilor, Colegiul judiciar consideră corectă concluzia instanței de fond cu privire la netemeinicia solicitării de extindere a măsurilor de protecție asupra copiilor minori*****Moraru și ***** Moraru. Or, din circumstanțele constatate în cauză nu rezultă că Ion Moraru ar fi exercitat acte de violență îndreptate nemijlocit împotriva acestora. În acest sens, victima a declarat în ședința de judecată că soțul său nu a exercitat acte de agresiune fizică asupra copiilor, nu le-a adresat expresii injurioase sau jignitoare și nu a manifestat alte forme de violență îndreptate nemijlocit împotriva acestora. Totodată, Mariana Moraru a precizat că nu susține existența unor acte de agresiune exercitate asupra copiilor și nu insistă asupra aplicării măsurilor de protecție în privința acestora.

În aceste condiții, Colegiul judiciar constată că materialele cauzei nu conțin probe suficiente care să demonstreze existența unui risc actual, concret și individualizat ca minorii*****Moraru și ***** Moraru să fie supuși unor acte de violență, amenințări, intimidări sau constrângeri din partea tatălui lor. De asemenea, probatoriul administrat nu relevă existența unor circumstanțe obiective care să permită concluzia că, la momentul examinării cauzei, viața, sănătatea sau integritatea fizică ori psihică a minorilor era expusă unui pericol real și iminent.

În același timp, Colegiul judiciar nu poate reține ca întemeiată critica recurentei referitoare la durata măsurilor de protecție.Or, potrivit art. 15 alin. (3) din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, măsurile de protecție se aplică pentru

perioada stabilită de instanța de judecată, în funcție de circumstanțele concrete ale cauzei, acestea putând fi prelungite ori de câte ori împrejurările o impun.

În speță, instanța de fond a motivat în mod expres stabilirea măsurilor de protecție pentru termenul de 30 de zile, raportând această durată la circumstanțele concrete ale cauzei și la necesitatea asigurării unei protecții efective a victimei la momentul examinării cererii.

Prin urmare, simpla împrejurare că recurenta a solicitat aplicarea măsurilor de protecție pentru o perioadă de 180 de zile nu este suficientă pentru a concluziona că termenul stabilit de instanța de fond este necorespunzător. Recurenta urma să demonstreze existența unor circumstanțe concrete care să impună instituirea măsurilor pentru întreaga perioadă solicitată și care să facă insuficient termenul stabilit de instanța de fond.

În contextul celor expuse, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de avocatul Dimitri Mereacre, în interesele Marianei Moraru și a menține încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 12 august 2026.

În conformitate cu art. 425, 427 lit. a) și 428 ale Codului de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

d e c i d e:

Se respinge recursul declarat de avocatul Dimitri Mereacre, în interesele Marianei Moraru.

Se menține încheierea Judecătoriei Hîncești, sediul Central din 12 august 2026, prin care s-a admis parțial cererea înaintată de către Mariana Moraru, în interes propriu și în numele copiilor minori cu privire la aplicarea măsurilor de protecție pentru victimele violenței în familie împotriva acțiunilor presupusului agresor Ion Moraru.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele completului,
judecătorul Valeriu Arhip

Judecătorii Violeta Gîrleanu

Serghei Dimitriu